

Žena v čele Pueri gaudentes

Vážení páni kluci, vážení rodičové a příznivci sboru Pueri gaudentes.

Dostala jsem od Martina (resp. od Honzy) za úkol napsat první letošní úvodník VOXu, což je pro mne dost těžký úkol, protože nejsem příliš nadána "psacím" talentem, jako všichni ostatní, kteří tento skvělý časopis zásobují zajímavými články. Chápu však, že tento krok je nutný, vzhledem k tomu, že se mi dostalo na konci roku 2001 té pocty, že jsem byla zvolena předsedkyní rodičovského sdružení sboru Pueri gaudentes. Moje současná pozice je velmi zavazující, protože nastupuji po skvělém předsedovi Jiřím Turkovi, který byl předsedou již od založení tohoto sdružení a tuto funkci vykonával opravdu bezchybně. (Tímto Jirku srdečně zdravím!)

Ráda bych nyní napsala něco krátce o sobě. Do sboru Radost Praha jsem začala chodit v sedmi letech poté, co se mi moc líbil výchovný koncert "Béčka". Od té doby sbor zaujal přední místo mezi mými koníčky. Prošla jsem všemi odděleními až do Gaudia, které jsem před třemi lety musela kvůli studiu opustit. Místo toho jsem se však konečně začala věnovat Pueri gaudentes, a tak jsem se stala Vaší manažerkou. Ačkoliv dosud nemám žádné děti a můj muž již účinkování ve sboru ukončil, je můj vztah k tomuto tělesu velmi silný. Proto jsem byla velmi potěšena nabídkou stát se předsedkyní sdružení a tímto bych ráda chtěla poděkovat za mé zvolení. Závěrem mi dovoluji popřát Vám v dalším úsilí hodně štěstí, síly a trpělivosti. Na Vaše další krásná vystoupení se těší

Renée Lavecká

Všichni chlapi do Všeclap!!!

Nevím jak vám, ale mně ranní vstávání nedělá dobře. Rád polehávám v peřinách a přemýšlím o vlivu mravenčí moči na sklon zemské osy a je mi fajn. A vlastně tedy ani nevím, jak jsem se v neděli už v 10 hodin dopoledne ocitl v autě majitele rekreačního objektu ve Všeclapech, které ujíždělo pryč od milované, zaplivané Prahy. Na sedadle vedle mě seděla Zdena a čile konverzovala s panem majitelem, jeho manželkou i jeho dcerou Kačenkou a já nechápal, kde se ve Zdeně bere tolik energie už tak brzy ráno (námět na další článek VOXu).

Asi po hodině auto zastavilo a já ubohý se mohl konečně ven nadýchat čerstvého, smogem nezkaženého vzduchu. Bože, to bylo něco! Všude kolem se rozprostírala zimní krajina jako z Ladových obrázků, ehm ... totiž skoro. Lada nejspíš nemaloval zasněžené stáčírny sodovky. Ale ten zbytek - jedna báseň!!!

Sněhem zapadaná cesta nedovolovala automobilu zajet až přímo k objektu, a tudíž jsme museli zbytek cesty dojít pěšky a já zatím mohl zpytovat svědomí, proč jsem si jen pořádně nenamazal boty. Proč jen jsem si s sebou nevezl běžky! Okolí momentálně nabízelo spoustu možností sportovního vyžití i pro takovou městskou kysu, jako jsem já. A co teprve, když jsme přišli přímo do objektu! Myslím, že jedině, co budou chlapi nejspíš postrádat bude kolotoč a připojení na Internet. Areál totiž oplývá nejen dobře vybaveným fotbalovým hřištěm (sítě na brankách byly na zimu sundané, ale jsou!!!), dvěma kurty pro volejbal/nohejbal a držáky na basketbalové koše, ale i bazénem. Naprostou samozřejmostí jsou pingpongové stoly a toalety na každém rohu (to zase ocení ti turisté, kteří během zkoušek rádi hledají toalety). Plná kapacita objektu je kolem 112 lidí, bydlení bude v chatkách po čtyřech. Noční hlídači budou bdít nad vaším spánkem, a pokud nebudete chtít spát...

Jako v prorockém vidění jsem viděl oddíl skákající do bazénu místo rozcvičky, hry v přilehlých luzích a hájích a konečně dopolední zkoušky plné tvůrčí energie, vaše zkoušky, vás zpěváků. Zkrátka další báječný rok plný řádění. Prorocká vize byla naprosto neprozaicky

přerušena sněhovou koulí, kterou po mě hodila malá Kačenka. No co, když to chce, má to mít, teď uvidí co je to bitva ...

(weed)

Orlando furioso

V říjnu a listopadu loňského roku (2001) jsem společně s dalšími 15 kluky z koncertního sboru vystoupil na pódiu Státní opery Praha v nové inscenaci - Orlando Furioso - Zuřivý Roland.

Tato opera z doby barokní vznikla pod rukama známého autora barokní hudby Antonia Vivaldiho. Francouzský režisér Gilbert Blin a jeho spolupracovníci upravili původní scénář, navrhli a zkonstruovali kulisy, shromáždily vhodné zpěváky a herce a vše bylo připraveno na první zkoušku. Téměř elitní tým zpěváků Pueri gaudentes zde nemohl chybět.

Ku radosti všech jsme ten den na několik hodin opustili školu, takže nás zkouška celkem potěšila. Po šťastném shledání v metru, stanice Museum, a po příchodu do Státní opery v doprovodu Zdeny Součkové jsme se seznámili s profesionální instruktorkou Foto: Orlando furiosoaletu, která měla na starosti náš jednodenní kurz vznešeného chování. Byli jsme odvedeni na provizorní scénu a snažili se dodržovat pohybový scénář. Pan režisér vše pozorně sledoval a zahlcoval nás připomínkami ve své poněkud francouzské angličtině. Přihlížela také naše instruktorka baletu a se slovy "No, tak kluci, jak jsem vás to učila." se pokoušela opravovat naše chyby.

Náš scénář na začátku opery byl asi takový: naskočit v daných mezerách na otáčející se jeviště za tanečníky, elegantně jít do popředí scény a společně se najednou doprovodu uklonit (ne vždy nám to při představení vyšlo), pak opět se vši elegancí odejít do zákulisí. Zde jsme měli za úkol vzít svůj předmět; jeden nesl malou harfu, druhý zlacenou skříňku atd. Všichni jsme se se svými dary seřadili za sebe a opět se kousek popovezli na pojízdném jevišti a co by malí princové v pozoru čekali, až princezna dozpívá své sólo. Velmi důležitou roli měl v této části opery David Pištěcký, jenž musel zachytit plášť, který princezna vyhodila do vzduchu. Často to udělal až na poslední chvíli a způsoboval tím velké rozpaky v zákulisí. Vždy když svou roli splnil, ze Zdeny a paní instruktorky opadlo napětí a vše mohlo pokračovat.

Při dalších zkouškách už se pracovalo s opravdovými kulisami a s kostýmy, což vyvolalo obdiv u všech herců, neboť tým výtvarníků a tkalců vše vyrobil opravdu věrohodně. Po pár zkouškách, kde už bylo vše téměř jako na představení, následovala generálka a po generálce premiéra. Pokud jsem se o tom dosud nezmiňoval, byli jsme rozděleni do dvou skupin, které se na opeře střídali, přičemž na premiéře účinkovala ta o něco zkušenější, jak to obvykle bývá. Tato opera s poměrně vydařeným scénářem, kulisami, kostýmy, výborným obsazením by jistě neměla ujít vaší pozornosti už jen proto, že v ní účinkujeme my.

Nejspíše si kladete otázku, proč jsem nenapsal o čem vlastně opera je a jaký je její děj. Chci vás tím donutit k tomu, abyste se na ni přišli určitě podívat!

Lukáš Fíl

Liberecká láska a naděje

Píp..., píp..., píp.....Vstávat! Vůbec se mi nechce! Je sobota ráno, ještě tma, psa bys nevyhnal. Rozespale lezu z postele. Jede se do Prahy. Ta myšlenka mě povzbudí. Honem nasnídat, sbalit pár věcí, hlavně kroj, a hurá do Prahy.

V autobuse ze mě všechno padá. Už se těším. Jedeme zpívat s Pueri gaudentes, a to jsou samí kluci, takže si určitě užijeme spoustu legrace. Navíc budeme mít i nějaké to volno, které, jak doufám, strávím procházkou po Praze. Hezky se mi sní. Ještě to vylepším něčím dobrým na zub, co mi maminka zabalila. Cesta tak rychleji uteče.

Konečně jsme v PraFoto: Vánoční koncerte. Krátká společná zkouška, a pak odcházíme se svými hostiteli do rodiny na oběd. Večer nás čeká společné zpívání v krásném prostředí kláštera sv. Anežky České. Ale teď je odpoledne, a to se každý až do večera řídí programem svého "chlapce". Jde se na procházku: Hrad, chrám sv. Víta, Karlův most. Nejsem tu poprvé, ale vždy je tu co obdivovat.

Blíží se večer a tedy čas koncertu. Konečně se tu všichni setkáváme i se starými známými (míněn zejména starý známý Jan Pirner - pozn. šéfr.). V neděli dopoledne jsme měli volno, a tak se naše parta vydala na Vyšehrad, zatímco jiní hráli společenské hry a někdo dokonce celé dopoledne prospal. Sobotní noc byla pro některé obzvláště náročná.

Neděle odpoledne! Odpoledne měl být odjezd, ale jak už to v Severáčku bývá, odjeli jsme až o dvacet minut později, protože rozloučit se s chlapeckým sborem nebyla pro mnohá děvčata ze Severáčku lehká věc. Aby mohl autobus nastartovat, musel nám náš sbormistr slíbit, že se o další spolupráci s Pueri gaudentes pokusí ještě letošní školní rok. Odjezd. Nedá se nic dělat! Nastupujeme. Tak ještě jednou ahoj a brzy nashledanou.

Markéta Stoklasová (15), Severáček

Yuoko a Junko

Youko a Junko jsou dvě japonské matky, které opustily svá robátka a vtrhly dopoledne 2. ledna 2002 do naší domácnosti. Tedy, vzhledem ke svým jemným rozměrům i chování, spíše vklouzly do naší domácnosti a za nimi se vevalily jejich kufry. Trochu jsme se obávali, že by u nás mohly utrpět kulturní šok, a proto jsme jim již v prosinci poslali dopis s varováním, že možná náš byt není tak dobře zorganizován, jak je v Japonsku zvykem a na Nový rok jsme začali uklízet. Ale šok se snad nekonal. Dámy vcelku radostně juchaly, obydlely klukovský pokoj, rozdaly nám spoustu dárků a snad i s potěšením s námi pojedly, když předtím rozšířily naše nepoužívané zásoby jídelních hůlek. Jen trochu se porozhlédly a vyrazily s naším doprovodem na koncert do Šimona a Judy oklikou přes Malostranské náměstí, Karlův most a Staré Město. Kochaly se Mikulášem, na Karlově mostě se pilně rozhlížely kolem sebe, ale až na několikáté naše upozornění zdvihly pohledy dostatečně vysoko na osvětlené Hradčany ... ÁáÁáÁ.

KonFoto: Novoroční koncertert byl zajímavý a pěkný, jen jsem byl neodolatelně přitahován představou, že japonský sbor se svým dirigentem razantních gest zpívá Radeckého marš. Po koncertu jsme šli do hospody, aby dámy poznaly bohatost českého prostředí. Nad malými pivy upejpavě konstatovaly, že ony toho moc nesnesou a také vypily sotva deci. Ale bramborové i houskové knedlíky jim chutnaly. Jen ta naše angličtina se s jejich moc nepřekrývala a družba ještě vázla (Milan si v té hospodě četl knížku). Na zpáteční cestě nám před nosem ujela tramvaj, a tak jsme vlezli do metra. To se jim líbilo také.

Ráno jsme se vzbudili v nelidskou hodinu, když ještě předtím bylo po bytě slyšet šouravé kroky; ostatně kdo by spal do půl třetí odpoledne, že? Při snídani dámám zachutnaly lehce gumové české rohlíky (že jsou prý podobné japonskému chlebu), což mimo jiné asi způsobilo, že jim začala přebývat různá strava a vylézat z kufrů (lidi jsou všude stejní, my si vozíme Vysočinu, ony rejži a nudle). Pak jsme bohužel museli naše milé Japonky vrátit do Šimáčkovy.

Odpoledne bylo děsně krátké. Chvilku hrály čtyřruč s Marií, Filip jim potřásal rukama, Milan pro ně zopakoval část domácího vánočního koncertu a pro srovnání jsme jim pustili Vltavu v podání symfonického orchestru. Poslouchaly velmi soustředěně. Po drobném občerstvení

jsme utíkali do Národního divadla a málem nestíhali. Japonci jsou prý děsně pořádkumilovní a mají rádi jasnou organizaci. Když nejela sedmnáctka pod Stalinem, tak mne utěšovaly. Carmen musela být skvělá, byly unešené. Když nejela sedmnáctka z nábřeží, šli jsme pěšky stanici k Rudolfinu a koukali zase na Hrad. Doma jsme ochutnávali švestkové knedlíky, dali jim taky nějaký dárek a nejednoduchým způsobem povídali. Ale když jsme diskutovali o způsobech, jak dopravit ze schodů z našeho pátého patra bez výtahu jejich obrkufry a jsem jim předestřel variantu shodit je šachtou uprostřed schodiště, ony náramně dobře rozuměly a my jim také. A tak večer druhého dne jsme se dopracovali k takové komunikaci, kdy už jde mluvit skoro o všem a která vede k tomu, že si člověk jasně uvědomuje, že jsou lidé všude skoro stejní a mohou si velmi dobře rozumět. To je možná to nejpodstatnější na podobných návštěvách. Kdybychom se náhodou ocitli v Takahashi, zamáváme zdaleka na Youko a Junko jako na staré známé. Když se řekne Japonsko, tak si místo sveřepého chlapíka sedajícího do Zera představíme Youko se zvlhlýma očima nad knížkou o Praze u našeho stolu.

V pátek ráno už jen udělaly Áá nad jogurtem a za chvíli odjely. Skoro moc brzy. Potřebovali bychom alespoň ještě jedno odpoledne nebo večer, abychom se dostali ke klidnému povídání o normálním životě.

Jiří, Marie, Milan a Filip Dolejší

Poděkování z Japonska

Vážení přátelé z Pueri gaudentes, mnohokrát vám děkujeme za vřelé přijetí, které jste připravili našemu smíšenému dětskému sboru z Takahashi. Sedmého ledna jsme se všichni ve zdraví vrátili zpět domů, a když dnes s radostí vzpomínáme na společně prožité události, připadá nám, že se to všechno stalo teprve včera. Vzpomínáme na pobyt v rodinách, kde nás přijali mezi sebe tak srdečně, jako bychom byli jejich příbuzní, na vynikající koncert v kostele sv. Šimona a Judy, v prostředí, o kterém se nám nikdy ani nesnilo, na vystoupení v hudební škole, která se pyšní dlouholetou tradicí i na zajímavé a poučné setkání s panem ředitelem a několika učiteli, vzpomínáme na úchvatnou operu Carmen, na překrásnou Prahu, na řeku Vltavu... Na žádný z těchto zážitků nikdy nezapomeneme. Ačkoli jsme k vám jeli poprvé a navíc bez znalosti jazyka, prožili jsme díky vám mnoho příjemných chvil a opravdu nevíme, jak bychom měli poděkovat všem členům Pueri gaudentes za jejich milou pozornost. Velkým poučením pro nás bylo také vystoupení vašeho sboru a tato zkušenost nepochybně vnese mnoho nových podnětů i do naší vlastní sborové práce. Pevně věříme, že prostřednictvím hudby budeme i nadále rozvíjet naše společné přátelství a ještě jednou z celého srdce děkujeme. Z dalekého Takahashi vám všem, přátelé z Pueri gaudentes, přejeme pevné zdraví a mnoho úspěchů ve vaší práci.

Vaše Noriko Imoto

Za překlad z japonštiny srdečně děkujeme panu Janu Sýkorovi.

Z historie

Před 10 lety:

Pueri gaudentes se na vánočním koncertě v Národním domě na Vinohradech (tehdy ještě Ústřední kulturní dům železničářů) poprvé představili ve smíšené podobě - díky mužské části Gaudia. V polovině ledna se pak sbor vydal na prestižní zájezd - k chlapeckému sboru Boni pueri do Hradce Králové. I když sbor zatím zpíval spíše jako příprava, poprvé vykročil do světa velkých sborů.

Před 5 lety:

Vánoční koncert roku 1996 se stejně jako letos konal v Anežském klášteře. Devět dní těsně před Vánoci prožil sbor na turné po Holandsku. Přijali jsme pozvání mužského sboru z města Oudenbosch, který nás objevil díky jarnímu zájezdu do Belgie, a prožili příjemný předvánoční čas v zemi větrných mlýnů a výborných sýrů. Leden a únor roku 1997 by mohl dostat nálepku televizní. V lednu se natáčel seriál ČT Dábel v Praze a v únoru nové Zpívánky, ve kterých dodnes můžete najít mnoho známých tváří z našeho sboru.

Před rokem:

Vánoční koncert se konal (snad již tradičně) v krásném prostředí Anežského kláštera. Koncertní sbor představil program na vánoční dvanáctidenní španělské turné. A tak zatímco jsme v Praze mrzli a Pueri 3 vystupovali na dvou dalších koncertech, kluci z koncertního ve Španělsku trhali mandarinky, hráli fotbal na pláži a zpívali na 7 koncertech (mj. v Madridu). Nová koncertní sezóna začala již 6.1. Tříkrálovým koncertem, kde se představily všechny přípravy. Na konci února si Pueri gaudentes odskočili na 4 dny do Poznaně, aby vystoupili na 7. světovém festivalu chlapeckých sborů a Pueri 3 se zase na začátku března odjeli soustředit do Štěchovic.

(JZ)

Schola cantorum

Druhou částí pokračuje vzpomínání Pavla Jurkoviče na jeho působení ve Schole cantorum. Zatímco první díl nastiňuje atmosféru příchodu malého zpěváčka a založení školy, následující vyprávění líčí již pobyt ve Schole a činnosti tam probíhající, ale nejen to...

Vedle toho, že jsme se tedy věnovali zpěvu, zároveň nám byla věnována pozornost i v jiných hudebních ohledech. To znamená, že jsem se samozřejmě učil intonaci, hlasovou výchovu a potom, když jsem byl starší, měl jsem také nauku o harmonii a nauku o skladbě.

Ostatně vzpomínám velice rád na svého prvního učitele skladby, kterým byl jistý dr. Riesinger. (Dodnes jeden z největších evropských odborníků na moderní harmonii. To znamená, jak dnes skládají skladatelé.) Byl to ohromně dobrý člověk. Přinesl jsem mu svoji první skladbu, která se jmenovala Jarní vůně, kterou jsem si vymačkal na klavíru. Vždycky jsem uhodil určitý akord a hned jsem ho zapsal, ať už levou nebo pravou ruku. Napřed jsem si to zahrál a detaily jsem potom dělal tímto pracným způsobem, protože jinak je to obráceně, neboť člověk má nějakou myšlenku a tu myšlenku zapisuje, a pak ji případně zkontroluje na klavíru.

Nu, takže on, když si tu skladbu prohlédl, tak říká: "Víš, já si myslím, že se do toho musíme pustit. To víš, skládání není žádná legrace, ale já bych chtěl, aby ti to přinášelo nejenom tu námahu, ale také kus radosti. No a to jde přes tu námahu." To bylo dobré poučení. Víte, že vlastně většina opravdových radostí prochází stádiem jakéhosi úsilí a námahy. Však to znáte jako muzikanti. Aby měl člověk radost z výkonu, tak prostě musí procházet etapou pracovního intonování a řešení nějakých rytmických záležitostí, aby z toho vykvetla muzika. A skládání má zrovna stejné vlastnosti. A život také.

Hráli jsme také na nástroje. Já jsem byl původně houslista, ale dal jsem se na klavír. Vzhledem ke svému zaměření tvůrčímu, komponistickému. Nejdříve jsem byl žákem, i klavíru, dr. Riesingera a potom později jsem byl žákem jeho ženy, která byla vynikající varhanicí i klavíristkou.

Rád vzpomínám právě na čas puberty, když mi bylo 14 nebo 15 let. To je věk, kdy má člověk potřebu být v rozporu s ostatním světem, třeba s rodiči a s učiteli. Člověk je děsně chytřej a všechno ví líp. Já jsem si to musel vyřizovat jinak, nemohl jsem ani s rodiči, ani s učiteli na gymnáziu; to jsem si netroufl. Tak jsem to řešil tak, že jsem v podvečerech sedával ke klavíru a tam jsem do něj mačkal všechny svoje city. City milostné, ale také

vztek. Vzpomínám si například na ty zmenšené akordy. Zkrátka to byl můj způsob, jak si vyřizovat úcty s druhým světem.

Já jsem na tom profitoval. Nejenom tím, že jsem si tohle vyřizoval, zároveň jsem se přitom i hodně naučil, myslím na invenci neboli nápaditost, protože pod rukama se nechtěně, jak to u improvizace bývá, rodily myšlenky, rozvíjelo se harmonické i melodické cítění a výraz. Najednou se přihodilo to, a to je děsně důležité v určitém věku, že to nebylo skrze poučování, ale skrze vlastní zkušenost. To je něco, čím by každý muzikant měl do jisté míry projít. Nejen všechno podle předpisů, ale zároveň si dělat i něco pro sebe. Prostě řešit si hudební principy taky sám. Pro mne, jako pro učitele, improvizace patřila vždy, však to vědí moji žáčkové, kteří chodí do sboru, k našim činnostem a výzbroji; když jsme si vymýšleli melodie na zvonkohrách, metalofonech, xylofonech atd. Protože ono je to dost důležité taky proto, že člověk tím vniká do toho, jak to v muzice funguje.

(pokračování příště)

redakčně upraveno a kráceno

připravil Martin Rudovský

Bestiář aneb Průvodce po jménech koncertního sboru

Kapitola IV.

do je Jelen, Kriket a Ruda?

Milý nováčku nebo milý pěvče přípravy, bestiář PG je určen především pro Tebe, proto máš právo vše číst jako první a můžeš také odehnat ty, kteří Tě chtějí při četbě obtěžovat.

Tedy milý čtenáři, na stránkách VOXu se pravděpodobně uzavírá miniseriál o přezdívkách v PG. Pro čtvrtou kapitolu jsem vybral pro změnu další tři, pro Tebe dosud neznámé, přezdívky z koncertního sboru Pueri gaudentes a budu se snažit je pro Tebe vysvětlit. To znamená říci: 1. kdo je jejich nositelem, 2. proč a jak vznikla.

Další předsedové a páni na holení:

1. Jelen (rod mužský, vzor pán, 1. bas?)

Tady je to, myslím, vcelku jasné. Za Jelenem či před Jelenem se nám zřetelně vyjeví jméno - Martin Jelínek. Proč Jelen? Snad že s Jelenem lépe zapadne mezi sborovou faunu, vždyť nedaleko loví Daněk, v dálce je slyšet Cvrčka, v prvních řadách plove pár Heringů, Veverku nevyjímaje...

Otazník za druhem hlasového fondu značí, že se jedná zatím o hlas neusazený, a tedy migrující. Třetím rokem elév gymnázia a (tak trochu) fotbalista pěje vedle Píry.

2. Kriket (rod mužský, vzor pán - tedy ne bez Kriketu, ale bez Kriketa, 2. bas)

V případě Kriketa jde o důmyslnější přezdívkou, avšak cesta od jména charmantního překladatele, noblesního organizátora (někdy se mu také říká dr. Koničiwa) a profesora slovného gymnázia dr. Jiřího Míčka přes "krikeťák" nás přesně dovede až ke Kriketovi, čímž celou důmyslnost vyřešíme.

Dr. Míček patří již k rodinnému stříbru manželů Součkových, zpívá totiž i v Gaudiu. Je také virtuózem na kanadskou pilu (škoda té Kanady!?), básníkem (nelze si nepřipomenout jeho variaci na Traverskou mši: "Přijmi ty panny, prosíme") a samozřejmě povltavským slavíkem sedícím vedle Dády.

3. Ruda (rod mužský, vzor předseda, 1. tenor)

Nejtěžší na konec. Vskutku složité je psát sám o sobě! Z čeho se Ruda vyvinul? Když pomínu dobré rodinné zázemí, musím zmínit: Železnou Rudu, Rudé Právo, Rudou Armádu (oblíbené

Vítka Zahrádky), Prudu, Zrůdu a Rudocha. Mimochodem přízvisko Ruda přirostlo k rodině; dědí se u nás již několik pokolení.

Nu, a na závěr několik charakteristik konfesní povahy: společně s Pírou věrný žák Pavla Jurkoviče, bytostný filantrop, filatelista teoretik, antiwagnerián, oddaný oddílový vedoucí, platonický milenec návštěv z Japonska, obdivovatel klavírních mágů a Martin Rudovský.

Ruda

P.S. Příště: Co bude příště?

Kurzy japonštiny pro členy PG

Bývalý člen PG Matěj Turek nabízí ve své nebetyčné velkorysosti bezplatné kurzy japonštiny. Maximální počet účastníků: 10. Lekce se budou (pravděpodobně) odehrávat v domácnosti šéfredaktora nedaleko ZUŠ každé pondělí od 20:30. Zahájení kurzů je plánované na začátek března. Přihlášky přijímáme na adrese martinruda@quick.cz do poloviny února. PS: Kdo dřív přijde, ten se naučí japonsky!

Alenka oznamuje koncertnímu sboru II

Pro velký úspěch minulého článku (a protože si někteří majetnější členové koncertního sboru zakoupili dlouhé vedení) opakujeme: Vyplácení peněz za opery je vždy a pouze v pondělí před zkouškou, rozhodně ne v středu! A navíc vždy najednou za celý měsíc až 15. dalšího měsíce. Pro pomalejší typy: za leden bude výplata 18. února.

Omluva Ondřeji Sejkovi z Pueri 3 a dalším

Pro Ondru: Neboj Ondro! Příště to opravdu vyjde! Pro ostatní: Nebojte! Ondrův příspěvek a další články, na které se nedostalo, v příštím čísle v polovině dubna opravdu vyjdou. (*red*)

Aktuálně!

Od 1. února je na pokyn ředitele školy Jiřího Nedvěda (a bez konzultace s třídním učitelem) zrušena Hudební nauka pro Pueri 2 v úterý 18:00 - 18:45. S veškerými dotazy se obračejte, prosím, nikoli na nás, ale na vedení školy, kancelář ředitele ve 4. patře, tel. 806848, příp. vyučující HN. V příštím čísle Vám přineseme rozsáhlý článek na toto téma. Děkuje za pochopení!

Přehled akcí na nejbližší období

- 9.-10.2. soustředění Pueri 3 ve Štěchovicích
- 9.-10.3. soustředění koncertního sboru v Praze
- 16.3. jarní koncert Pueri gaudentes v sále Martinů AMU, Lichtenštejnský palác, vystoupení před zájezdem do Španělska, premiéra skladeb Credo a Jarní pastorale Pavla Jurkoviče
- 20.3.-1.4. zájezd do Španělska
- 10.4. vystoupení koncertního sboru na festivalu ZUŠ, kostel sv. Šimona a Judy
- 18.4. nadační koncert v Karolinu, společně s Kühnovým dětským sborem a Permoníkem Karviná
- 16.5. zájezd Pueri 3 na festival Mnichovohradištská jarní písnička

- 24.-26.5. zájezd Pueri 3 na festival Malí zpěváčci do Liberce k Severáčku
2.6. společný koncert s New Mill Male Voice Choir, Klementinum
7.-10.6. hostíme chlap. sbor Cantores Minores z Finska, ubyt. z 9. na 10.6.
8.6. uzavíráme hudební festival v Brandýse nad Labem
9.6. společný koncert v kostele sv. Antonína- Mozart: Korunovační
13.6. závěrečný koncert Pueri gaudentes v Majakovského sále Národního domu na
Vinohradech - všechna oddělení
28.-30.6. zájezd na festival vokální tvorby do Jihlavy
4.-10.7. zájezd na soutěž do italské Gorizie
11.-13.7. hostíme chlapecký sbor z Vancouveru

Tiráž

VOX - pravidelný občasník chlapeckého sboru Pueri gaudentes

Vydává Sdružení Pueri gaudentes Praha, Šimáčkova 16, Praha 7, tel.20877504

e-mail: pueri@pueri.cz, internet: www.pueri.cz

Šéfredaktor: Martin Rudovský, Redakční rada: všichni členové Pueri gaudentes a jejich rodiče
Sazba a zlom: RuZa. Technické zázemí: Bronislav Lavecký.

Náklad: 200ks.

Neprodejné.

Vychází 4. února 2002